

متن پرسش

سلام بر استاد گرامی و عرض ادب: دو سوال از رفقای عزیزم را تقدیمتان می‌دارم که از بنده خواهش کردند از شما بپرسم. ۱. یکی از رفقا می‌گوید: بنده هر وقت که ماه رمضان را کامل روزه گرفته‌ام، آن‌چنان ادباری به من دست می‌دهد که واجباتم هم ترک می‌شود ماه بعد از رمضان، چه کنم؟ ۲. یکی از رفقای طلبه خواست از شما بپرسم: در تعادل بین ارتباط با جامعه و زنگار نگرفتن از جامعه، ملاک و مرز و حد چیست و چگونه آن را بفهمیم که آلوده نشویم ولی همواره با مردم باشیم و مردم‌داری کنیم؟! این حقیر هم سخنی ندارم جز ملتمس دعا بودن برای ماه محرم الحرام. یا علی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. نباید نگران بود. این همان خوفِ حضور در ساحت برتر است. مثل ابتدای برزخ می‌ماند که انسان دست و پایش را گم می‌کند، ولی چون به خود آید در ساحت برتری تنفس خواهد کرد. ۲. وقتی به حکم وظیفه و در اندازه‌ای که حضرت محبوب راضی هستند، به میدان بیاییم، قصه‌ی انسان قصه‌ی کسی می‌شود که اگر دست در کار دارد، دل با یار دارد. رویهمرفته مطالعه‌ی کتاب «فرزندم؛ این‌چنین باید بود» را مدّ نظر داشته باشند خوب است. موفق باشید